

Arrest

nr. 304 427 van 8 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BRACKE
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BRACKE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden akte luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer :

Naam: J.
Voornaam: M.
Geboortedatum: (...) 1981
Geboorteplaats: Banjul
Nationaliteit: Gambia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.03.2023 voor heling, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van wegenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheeld te hebben, namelijk, maar liefst 45 gestolen voertuigen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 04.03.2024, heeft de betrokkene verklaard geen familie te hebben in België. Hij heeft ook geen ziektes of andere redenen om niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij had een Frans visum gekregen in 2018, maar hij verklaart dat dit visum niet meer geldig is. Hij verklaart dat een inwoner van Gambia automatisch over de dubbele nationaliteit kan beschikken, zowel Senegal als Gambia. Hij verklaart nogmaals dat hij van origine Gambiaan is en wil terugkeren naar Gambia. Hij verklaart dat hij ook een vrouw heeft en 2 kinderen, die in Gambia wonen. Hij verklaart dat zijn beide ouders reeds overleden zijn. Hij verklaart dat ze van origine Senegalees zijn, maar steeds in Gambia gewoond hebben. Hij verklaart dat hij nog 3 broers heeft. Ze zouden allen in Gambia wonen.

Een schending van artikel 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2022 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.03.2023 voor heling, bendevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van wegenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheeld te hebben, namelijk, maar liefst 45 gestolen voertuigen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.03.2023 voor heling, bendevoorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van wegenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheel te hebben, namelijk, maar liefst 45 gestolen voertuigen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds oktober 2022 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Vasthouding (...).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De Raad is niet bevoegd om kennis te nemen van onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die in de bestreden bijlage 13 septies vervat ligt.

Immers, artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad heeft dus dienaangaande geen rechtsmacht. De vordering is derhalve onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die besloten ligt in de bijlage 13 septies.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze ontvankelijk is.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

3.3.2. Uit onderstaand betoog leidt de Raad af dat verzoeker in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Slecht gemotiveerde beslissing – inbreuk Artikel 62 Wet 15/12/1980 - Artikels 2 & 3 Wet 29/7/1991 – beginsel van goed bestuur.

1.

1.1.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 14.03.2023 voor heling, bndevorming. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Betrokkene wordt verdacht van weggenomen, verduisterde of door misdaad of wanbedrijf verkregen zaken of een gedeelte ervan geheel te hebben, namelijk, maar liefst 45 voertuigen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker wijst op het vermoeden van onschuld.

Artikel 6. Recht op een eerlijk proces:

1. Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privéleven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden, totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten:

a. onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

b. te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

c. zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of, indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

d. de getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

e. zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt.

Verzoeker heeft de aantijgingen altijd ontkend.

De beslissing formuleert de misdrijven enerzijds in voorwaardelijke wijze. Anderzijds wordt gesteld dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

1.2.

Men stelt dat verzoeker zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Verzoeker heeft niet de kans gehad om dit te doen.

Eens hij zich had geïnstalleerd wou hij zijn verblijf laten regulariseren, maar de aanhouding verhinderde dit.

Verzoeker was in België om handel te drijven.

Verzoeker had geen enkele andere reden om naar België te reizen.

1.3.

Op 28.03.2024 werd verzoeker door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder voorwaarden (STUK 2).

In de derde voorwaarde staat dat verzoeker binnen de 12 uur België moet verlaten.

In de vierde voorwaarde staat hij bij alle proceshandelingen dient te verschijnen.

Hoe kan verzoeker redelijkerwijze bij de komende proceshandelingen (o.a. het proces over schuld of onschuld) verschijnen als hij teruggebracht is naar Gambia.

Verzoeker meent dat zijn recht op een eerlijk proces op die manier geschonden wordt.

2.

Nu de bestreden beslissing motiveert als volgt:

“...Hij verklaart ook dat hij ook een vrouw heeft en 2 kinderen, die in Gambia wonen. Hij verklaart dat zijn beide ouders reeds overleden zijn. Hij verklaart dat e van origine Senegalees zijn, maar steeds in Gambia gewoond hebben. Hij verklaart dat hij nog 3 broers heeft. Ze zouden allen in Gambia wonen. Een schending van artikel 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt...

Verzoeker kwam naar België om handel te drijven.

In Gambia is er nauwelijks een menswaardig bestaan mogelijk.

Het was zijn bedoeling om eens zijn handel goed draaide, zijn vrouw en kinderen naar België te laten komen.

De onterechte aanhouding heeft zijn plannen verhinderd.

Nu stellen dat hij zich niet kan beroepen op zijn doel van familiehereniging is onrechtvaardig.

Art. 8 EVRM : recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker teruggedreven naar Gambia maakt een manifeste inbreuk uit op art. 8 EVRM uit. Er is hier wel degelijk sprake van een inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van het recht op privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vraagt kosteloze rechtsbijstand toe te kennen op grond van artikel artikel 9/1 Pr RvV:

2° iedere persoon die opgesloten, gevangen gehouden of vastgehouden wordt op een bepaalde plaats in het Rijk, op overlegging van een attest van de inrichting waarin hij van zijn vrijheid is beroofd.

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd en verblijft te Centrum voor illegalen Merksplas, Steenweg op Wortel 1A, 2330 Merksplas.

3.3.3. De bestreden akte is in zijn verschillende componenten duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoeker legt niet uit waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Een schending hiervan blijkt dan ook niet, temeer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden akte. Deze kritiek wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3.4. De beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten steunt op meerdere schragende motieven. Dit betekent dat slechts indien verzoeker gegronde kritiek uit op alle motieven, de Raad de schorsing van de bestreden akte moet uitspreken als voldaan is aan de andere schorsingsvoorwaarden.

3.3.5. Verzoeker uit kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden), maar er is nog een ander motief dat de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten). Verzoeker gaat hier totaal niet op in en brengt meer bepaald niets in tegen de concrete vaststelling van verweerder in dit verband dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. De toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind, zodat verzoekers kritiek op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan leiden tot de schorsing van de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.6. De bestreden akte bevat voorts een beslissing om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten. In dit verband worden twee op zich schragende motieven gehanteerd, met name:

a) de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet (risico op onderduiken) gecombineerd met:

a.1. artikel 1, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn);

a.2. artikel 1, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden).

b) de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid).

Verzoeker voert niet meer dan een bloot betoog inzake motief a.1. dat niet volstaat om dit onderuit te halen. Bovendien brengt verzoeker niets in tegen motief a.2 dat op zich al volstaat om de beslissing te schragen om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten.

3.3.7. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig vindt alsook een schending van zijn recht op een eerlijk proces dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de vierde voorwaarde van zijn voorwaardelijke vrijlating dat hij bij alle proceshandelingen dient te verschijnen, kan hij niet gevolgd worden om de redenen die hierna volgen.

3.3.8. In de bij het verzoekschrift gevoegde opheffing van het bevel tot aanhouding, getekend door een onderzoeksrechter op 28 maart 2024, kan onder meer gelezen worden na de zinssnede, *“Zeggen dat de invrijheidsstelling van inverdenkinggestelde bevolen wordt onder hierna bepaalde cumulatieve voorwaarden”*:

a) *“3. binnen de 12 uur na vrijlating België verlaten en er niet meer terugkeren, behalve indien dit noodzakelijk is voor verschijning voor de rechtbank/en of politoneel verhoor, hetgeen objectief dient gestaafd”*;

b) *“4. “zich op eerste verzoek aanbieden wanneer gerechtelijke en/of politonele diensten hierom verzoeken en bij alle proceshandelingen te verschijnen”*.

Onderaan de beschikking kan nog gelezen worden: *“Zeggen dat de inverdenkinggestelde ertoe verplicht is om bij alle proceshandelingen te verschijnen, van zodra dit van deze wordt gevorderd”*.

3.3.9. Dat verweerder de bestreden bijlage 13 septies treft, impliceert niet dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen verzoeker ingestelde strafvervolgung, er geen eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn zou zijn door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet

is ingesteld (artikel 6, §1, van het EVRM). Artikel 6, § 3 van het EVRM garandeert een beklagde voorts doeltreffende verdediging m.i.v. juridische bijstand bij een strafprocedure. De bestreden bijlage 13 septies verhindert dit echter niet. Vooreerst blijkt uit voorwaarde 3 zoals vermeld in punt 3.3.8. a) dat verzoeker binnen de 12 uur na vrijlating België moet verlaten en er behoudens de gestelde modaliteiten niet meer mag terugkeren. Prima facie begrijpt de Raad uit de voorwaarden gesteld in punt 3.3.8. dat de gerechtelijke en/of politionele diensten verzoekers aanwezigheid kunnen vorderen bij proceshandelingen of politoneel gehoor en dat hij hieraan dan gevolg moet geven. Het staat verzoeker vrij om vanuit zijn land van oorsprong te dien einde dan een visum kort verblijf aan te vragen, gestaafd door objectieve politionele en/ of gerechtelijke stukken. De Raad wijst er nog op dat de betrokken beschikking van de onderzoeksrechter en dus ook de hierin vermelde voorwaarden een geldigheidsduur heeft van 3 maanden. Als de zaak op termijn voorkomt voor de bevoegde rechtbank in het kader van de betichting betrokken te zijn geweest in de diefstal van maar liefst 45 voertuigen, kan verzoeker de zitting zelf bijwonen via de afgifte van een visum kort verblijf als hij zijn belangen bij deze zaak zelf wenst te behartigen. Verzoeker kan hiervoor ook een raadsman inschakelen, die met behulp van moderne communicatiemiddelen overleg kan plegen met verzoeker over zijn zaak.

3.3.10. Verzoeker acht voorts de bestreden akte strijdig met het vermoeden van onschuld. Hij benadrukt dat hij steeds de aantijgingen aan zijn adres ontkend heeft en dat de bestreden akte enerzijds de misdrijven in voorwaardelijke wijze formuleert en anderzijds stelt dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

3.3.11. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn kritiek. Vooreerst stelt de bevelscomponent van de bestreden akte vast dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet omdat *“De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”*. Verzoeker betwist dit niet en voormelde vaststelling volstaat zoals reeds gezegd op zich al om het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten te kunnen schragen. Voorts blijkt uit de bespreking hogerop dat de beslissing om verzoeker geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten, reeds voldoende geschraagd worden door de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet gecombineerd met artikel 1, §2, 3°, van de Vreemdelingenwet (Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden). De Raad moet dus niet ingaan op de kritiek die verzoeker uit die gericht is tegen een tweede motief om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, met name de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden) of de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid), waarbij verweerder telkens verwijst naar verzoekers aanhoudingsmandaat en wat daartoe aanleiding heeft gegeven.

Ten overvloede, de bestreden bijlage 13 septies is een verwijderingsmaatregel, geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt een gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Het vermoeden van onschuld zoals neergelegd in artikel 6, §2 EVRM verhindert verweerder niet om, als er in casu in het betrokken aanhoudingsmandaat kan gelezen worden dat er ernstige aanwijzingen zijn van schuld in hoofde van in verdenkinggestelde, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 11 juni 2015, nr. 231).

3.3.12. Verzoeker verwijst ten slotte nog naar artikel 8 EVRM en zet uiteen dat het zijn bedoeling was om zijn vrouw en zijn kinderen naar België te laten komen. Hij voegt er nog aan toe dat er nauwelijks menswaardig bestaan mogelijk is in Gambia.

In de bestreden akte kan gelezen worden: *“Hij verklaart nogmaals dat hij van origine Gambiaan is en wil terugkeren naar Gambia. Hij verklaart dat hij ook een vrouw heeft en 2 kinderen, die in Gambia wonen. Hij verklaart dat zijn beide ouders reeds overleden zijn. Hij verklaart dat ze van origine Senegalees zijn, maar steeds in Gambia gewoond hebben. Hij verklaart dat hij nog 3 broers heeft. Ze zouden allen in Gambia wonen”*.

De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met de artikelen 3 en 8 EVRM achten dat verweerder op basis van het voormelde in de bestreden akte concludeert: *“Een schending van artikel 8 en 3 EVRM zijn op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt”*.

Verzoeker kan bezwaarlijk deze afweging aan het wankelen brengen door te bevestigen dat zijn familieleden, m.i.v. zijn vrouw en 2 kinderen in Gambia vertoeven en door zijn bloot betoog dat er nauwelijks menswaardig bestaan mogelijk is in Gambia.

Verzoekers overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een inbreuk op artikel 8 EVRM kan niet tot een andersluidende beoordeling leiden. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig

gezinsleven alhier en toont niet in concreto aan dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in België. In een situatie van eerste toelating zoals in casu gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoekers verwijzing hiernaar hoe dan ook niet dienstig is.

3.3.13. Het enig middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

4. De vaststelling dat verzoeker geen ernstig middel heeft ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

M. EKKA